

Samfundsspidserne. De tilhører eliten, men føler sig mobbet. Nu vil de magtfulde djøfere og deres faglige organisation ikke høre mere snak om de hjerteløse bureaukrater.

Vi er ikke onde

AF HENRIK DØRGE

Love *Never Dies* hedder musicalen, der for tiden opføres på Det Ny Teater i København, men tirsdag var det for en stund medlemmer fra Danmarks måske mest spektakulære fagforening, der samledes i salen efter fyraften for at erklære sig selv kærlighed.

»Hvem er djøferen anno 2013,« lød spørgsmålet i invitationen til det gratis arrangement, der i løbet af blot et døgn var blevet overtegnet. Salen med plads til næsten 1.100 mennesker var derfor fyldt til sidste sæde, så de andre 450 medlemmer på ventelisten – og øvrige interesserede – måtte nøjes med at følge den webcastede begivenhed via pc, tablet eller smartphone. 400.000 kr. var regningen for den selvbetærende begivenhed, hvor prominente oplægsholdere fra scenen i løbet af fire timer pillede i djøfernes egen navle og indkredsede den særlige djøf-identitet.

Sådan agerer en faglig organisation, der emmer af overskud. For mens medlemmerne siver fra de traditionelle fagforeninger, har Djøf fremdrift. I løbet af en halv snes år er antallet af medlemmer næsten fordoblet til nu ca. 78.000. Noget af fremgangen skyldes strandhugst. Akademikernes faglige foreninger besluttede for nogle år siden at give ACerne frit valg til at organisere sig, hvor de ville. Det har for eksempel fået højtuddannede, som egentlig burde høre hjemme i Dansk Magisterforening til at søge ind i Djøf, fordi de åbenbart har større fidus til forhandlingsevnerne i hovedsædet i Gothersgade. En anden forklaring er fusionen for fire år siden, da de omkring 15.000 civiløkonomer i C3 lod sig opsluge. Vokseværket har gjort Djøf til den suverænt største fagforening i Akademikernes Centralorganisation (AC) i dag.

Lønstatistikken vidner også om djøferne talent for at sjakre om ansættelsesvilkårene på arbejdsmarkedet. I løbet af et år, fra efteråret 2011 til 2012, steg de privatansatte djøferes løn med 3,4 procent i snit. Det er ganske godt gået midt i en krisetid med faldende beskæftigelse og reallønnedgang for mange andre faggrupper.

Der synes også at være en verden til forskel på, hvad der optager sindene i de jævne lønmodtageres organisationer og i Djøf. For eksempel harcelerer FOAs Dennis Kristensen over de offentlige nedskæringer, der sender hans sosu'er nede på gulvet ud i arbejdsløshed, mens Poul Erik Skov Christensen fra 3F raser over de mange ufaglærte langtidsløse, der er ved at falde ud af dagpengesystemet. Men i Djøf? Ja her kunne man tirsdag på scenen i Det Ny Teater se og høre formanden, Lisa Herold Ferbing, besvare sig over forestillingen om djøferne som kyniske magtmennesker, og hun stillede modsørgsmålet: »Er elite ikke noget positivt?«

At djøferne befolker en lang række af de væsentligste samfundspositioner er jo heller ingen hemmelighed. Det er her, vi finder juristerne, erhvervsøkonomerne og de højtuddannede inden for samfundsvidenskaben. Djøferne kan kort og godt det med paragraffer, penge og politik.

De er enerådende i justitsvæsenet som både advokater, anklagere og dommere. De sidder solidt på chefstillingerne i den offentlige administration, og de tilhører beslutningstagerne i erhvervslivet. Også i politik har djøferne exceptionel indflydelse. De seneste fem statsministre er alle djøfere. Desuden er djøfernes repræsentation i Folketinget overvældende. Ifølge organisationens egen opgørelse har eller er 42 procent af folketingsmedlemmerne ved at gennemføre en af de typiske djøf-uddannelser. Det er navnlig hos De Konservative og hos Socialdemokraterne, at djøferne fylder.

Regelrytteriet

Det er nu nok først og fremmest djøfernes fremmarch i den offentlige sektors ledelseslag, der har skabt fordommen om den hjerteløse bureaukrat og givet djøferne et blakket renommé.

Skældsordet djøfisering begyndte at dukke op i den offentlige debat i sidste halvdel af 1990'erne, og dengang fik det navnlig næring fra formædede akademikerkolleger i lægestanden, der forbitrede så til, hvordan regnearkets mestre, opkomlingene fra Djøf, fortrængte overlagerne fra deres traditionelle magtbastioner på sygehusene.

I dag eksisterer djøfisering stadig i bedste velgående som et ukvemsord, men afsenderne er nu fortrinsvis faglige organisationer med medlemmer med en kortere uddannelse, og bagtæppet er de verserende fyringer i det offentlige. For eksempel er lærerforeningen og FOA tydeligvis utilfredse med, at *deres* folk bliver fyret i kommunerne, mens de højtuddannede djøfere i de administrative lag tilsyneladende går fri. Som Dennis Kristensen spidst har formuleret det i Jyllands-Posten: »Hvornår kommer vi i den situation, at der skal sendes en højt lønnet akademiker ud for at hjælpe gamle fru Jensen med at få et bad?«

I en pause backstage, omgivet af kostumer, fortæller Lisa Herold Ferbing, hvordan hun fra Djøfs *presseovervågning* næsten dagligt støder på indlæg i aviserne, der nærmest fremstiller djøferne som *onde*. Og nu er hun ærligt talt træt af myten:

»Når man læser aviserne, er det ligesom om, at hvis nogen er utilfredse med, hvad der foregår i det offentlige, men mangler et argument, så griber man bare til den med djøferingen. Når begrebet har kunnet trives i så mange år, er det måske, fordi vi ikke har været dygtige nok til at forklare, hvad vi djøfere i virkeligheden laver. På det private arbejdsmarked er der ingen tvivl om, at vi er med til at skabe vækst. Og på det offentlige område er vi altså med til at udvikle velfærdssamfundet. Vi djøfere er drevet af at ville gøre en forskel, vi er drevet af viljen til at skabe forandringer, og vi går efter – og får – indflydelse. Og med magten følger ansvaret for at træffe de vanskelige afgørelser; som at fyre og lave nedskæringer. De seneste år har jo været forandringsår, og her har det været op til djøferne at træffe de svære, men også modige, beslutninger,« siger Lisa Herold Ferbing.

En vigtig del af Djøfs strategiarbejde i år er også viet til at udtænke nye tanker om, hvad der egentlig er god offentlig administration. Det handler om at komme med bud på, hvordan den offentlige sektor kan effektiviseres, og her mener djøfernes faglige organisation, at der er behov for et opgør med omfangen af kontrol og regler.

»Den megen kontrol og hele regelrytteriet bliver jo karakteriseret som djøf-arbejde, men det er vigtigt at huske på, at den slags typisk bliver besluttet af politikere og nedfældet i lovgivning. Det er så overladt til djøferne i embedsværket at udføre opgaverne, selv om de færreste finder det sjovt. Samtidig er det svært at se, hvordan der kan effektiviseres yderligere i

den offentlige sektor. Men ved mindre regelkontrol kan der formentlig hentes nye ressourcer, som kan bruges til at udvikle velfærdsstaten og de forskellige forvaltningsområder,« tilføjer Lisa Herold Ferbing.

Det stærke brand

Per Nikolaj Bukh, professor ved Institut for Økonomi og Ledelse på Aalborg Universitet, var i 2009 med til at redigere en antologi om djøferne, og han mener, at djøferne ikke længere er helt så stigmatiserede som nederdrægtige magthavere. For eksempel taler man i dag ofte om de kolde hænder over for de varme frem for ty til vendingen djøfisering.

Han gør også opmærksom på, at da de mange privatansatte handelshøjskole-økonomer fra C3 søgte sammen med de færre universitetsuddannede økonomer fra Djøf, ville civiløkonomerne åbenbart hellere end gerne være djøfere, når det kom til stykket, fordi »Djøf-brandet var det stærkeste«.

En anden gruppe, der har meldt sig ind i Djøf-fællesskabet, er gymnasierektorerne.

»De troede på, at de ville stå sig bedre ved at få en djøf-identitet, og de mente, at de kom over i en stærkere forhandlingsorganisation. Det gjorde de også. Gymnasierektorerne har siden fået en pæn lønfremgang, fordi de er kommet på resultatkon-

trakter som mange andre ledere i det offentlige,« bemærker Per Nikolaj Bukh.

En anden af redaktørerne var advokat Lars Svenning Andersen, som er formand for brancheorganisationen Danske Advokater, og som for tiden er travlt optaget af at bistå et par højtprofilerede djøfere, nemlig Peter Loft i Skattesagskommissionen og Anders Eldrup i hans mellemværende med DONG.

Ifølge Lars Svenning Andersen er det måske ikke en ubetinget fordel, at cand.scient.pol'erne og de øvrige kandidater fra de samfundsadministrative uddannelser i løbet af de seneste årtier er stormet frem i den offentlige forvaltning. På den ene side er det en styrke med offentlige chefer, der har bred indsigt i både administration, økonomi og det politiske spil.

»Men det er altså også vigtigt, at hardcore-juraen stadig spiller en rolle, og den var man mere obs på i gamle dage. Det er jo bare ikke en selvfølge, at vi har et retssamfund; det er noget, vi faktisk hele tiden skal passe på,« tilføjer Lars Svenning Andersen.

At juristerne tilhører den del af djøf-folket, der har mistet terræn, har rødder tilbage til 1980'erne. Da Poul Schlüter kom til og skulle rydde op efter Danmarks kurs mod den økonomiske afgrund, blev Finansministeriets budgetbisser og regnedrenge Slotsholmens ubetinget stærkeste, og den position har øko-

nomerne holdt fast i lige siden. Dertil kommer, at juristernes anseelse led et alvorligt knæk med Tamil-sagen.

At økonomien styrer, mens juraaen har mistet pondus, fremhævede juristen Line Barfod, daværende MF for Enhedslisten, også i antologien om djøferne:

»Hvis man for alvor ønsker at ændre på et område, så sker det ikke ved at ændre lovparagraffer, men ved at ændre de økonomiske strukturer. Hvis der er et ønske om, at flere udsatte børn skal anbringes uden for hjemmet, så mindsker man den del, kommunerne skal betale, og øger statens betaling. Hvis man ønsker, at færre børn skal anbringes uden for hjemmet, så gør man det dyrere for kommunerne.«

På falderebet er et livsstilssignalement af djøferne måske også værd at tage med, og det underholdt Niels Erik Folmann, foredragsholder og reklamemand, med tirsdag. Djøferne er nemme at artsbestemme, mente han. De er for eksempel store kulturforbrugere, bor i større boliger end gennemsnittet med hang til de klassiske møbelarkitekter, og de har i det hele taget forkærlighed for mærkevarer: »En rigtig djøfer går aldrig ned på gear,« bemærkede Folmann, som fik salen til at grine med, da han mente at vide, at løb også betyder meget for de typiske djøfere:

»Skal I ansætte en underordnet fuldmægtig, skal vedkommende mindst have løbet fire maratonløb – ligesom jer selv.«

Overblik over dine muligheder ved rentetilpasningen

Udnyt den historisk lave rente

Snart er det tid til at rentetilpasse. Skal du fortsætte med variabel rente eller skifte til fast? Lige nu kan du udnytte den lave rente – også på langt sigt. Vi anbefaler, at du enten binder renten på dit variable lån i 3 eller 5 år. Eller lægger om til fast rente i resten af lånets løbetid.

Hvis du omlægger FlexLån® til fast rente, sparer du oven i købet mindst 5.000 kr. i omkostninger – til og med 25. januar 2013.

Fjern tuiulen på rd.dk, ring **70 15 15 16** eller kontakt en rådgiver i Danske Bank.

REALKREDIT
Danmark